

râu pierdut

Lucian Tatar

Râu pierdut..

astăzi , văd cum se deschide, absolutul unei chei
prin desfrâuri infinite, vin pierdutele idei
precum soare ,precum umbră, se adună atâtea zei
să ne curețe păcatul,care s-a născut din ei
și vedem doar Cozânzene,ce se plimbă printre zmei
n-avem codrul de-altădată,ne-am mutat spre Perinei
ne lipsește în primăvara ,doar miros de flori de tei
ne cuprinde un șarpe cosmic,cu esență de atei...
într-o lume atât de mică sunt atâtea Dumnezei
când doar unul cârmuiește,restul pleavă și mișei
scris-am lumii amăgire și un munte de idei
se adună într-o slavă vechii-noii ,farisei
și iubind în lumi străine, lacrimi curg din ochi de miei
curge doruri peste ape,printre tainice alei
curge lacrima-n derută ,râu pierdut, în ochii mei!